Pregaria.cat

Entrada

El silenci del cor

Aquesta és una expressió molt encertada. El P. Nicolás, actual superior general dels jesuïtes, la va escriure no fa gaire en una carta, i val la pena intentar anar-hi pouant el sentit.

Silenci del cor és en principi tot el contrari de brogit del cor: sorolls, tensió, pensaments paràsits, batibulls pirata i descentraments que entren sense ni trucar a la porta. El silenci del cor intenta buidar tot aquesta remor, anar desfent tants crits i cercar una certa quietud interior. No sempre s'aconsegueix.

Ajuda en primer lloc concentrar-se en la pròpia respiració. El seu compàs, renovació i obrir i tancar... fan que el cor lentament pugui anar acomiadant tantes visites inoportunes.

Després pot ajudar un cert coratge per dir a qui encara resta a dintre: "si us plau, marxeu. Ara tinc una cosa més important a fer." Alguns marxen, són bons minyons. Altres caldrà fer-los fora. Sense estridències, però amb convicció.... i de vegades molta paciència.

Sembla que finalment ha entrat la quietud. Ens envaeix una sensació de descans. Un repòs especial. La cambra ha quedat buida. Ni pensaments, ni imaginacions, ni angoixes, ni... res. Ha entrat el silenci del cor.

Cal seguir vigilant, ja que en qualsevol moment pot produir-se una intromissió inesperada. Amb suavitat i energia tindrem que apartar-la; també amb certa elegància perquè una cosa fonamental en la vida de l'esperit interior és que ens tractem bé a nosaltres mateixos.
Suposem, doncs, que ja fa una estona (no cal quantificar-la) que experimentem el silenci del cor. Sembla que és una buidor confortable, una teràpia espiritual. Cert. Què bé, no?

Suaument del fons mateix del que en diem buidor va sorgint una presència. No parla, no emociona, no vol res. Senzillament és. Hi descansem. El silenci augmenta, pren distància de la realitat ambiental. Estem amb el qui és.

Finalment quan sembla que acaba la meditació resulta que hem après unes quantes coses: el silenci del cor es pot viure fins en el soroll extern, el silenci del cor ens ha obert a rebre una iniciativa que no procedeix de nosaltres mateixos. Déu és dins de nosaltres, el mateix que vol ser trobat a fora. El silenci del cor ens ha comunicat coneixement no verbal: més enllà de mots i escrits. Ni ho sabries explicar. Silenci demana silenci, i porta per comunió a "més amor".

Jesús Renau sj.